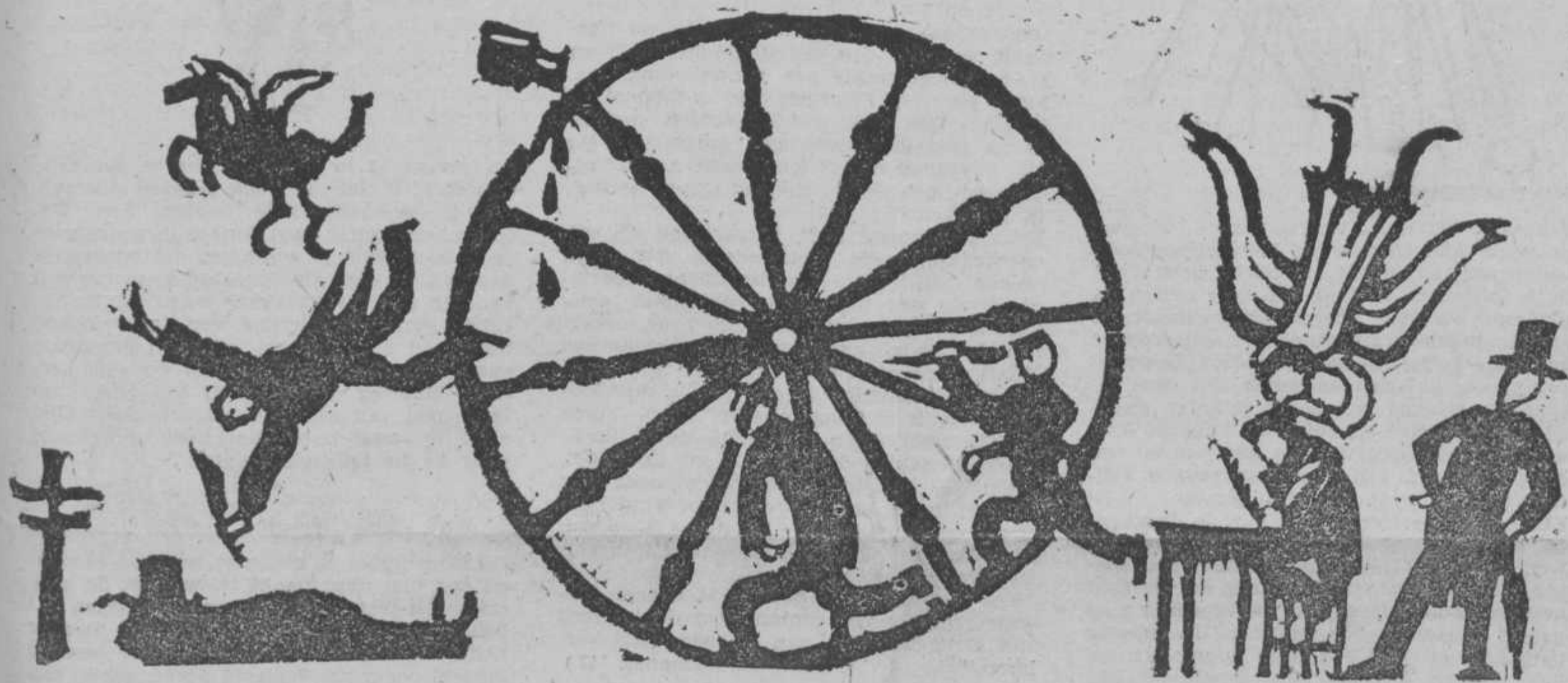




# DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: H. SALM. — WAARNEMEND GRIFFIER: F. P. VAN GRONINGEN.  
REDACTEUREN: H. E. WESTENBERG, P. CROOCKEWIT, N. L. PRAK, G. ALBERDA, A. J. KEMPEES.  
VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—  
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35  
ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62  
UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 66a  
19<sup>e</sup> JAARGANG 25 APRIL 1947 6 BLZ. No. 22



## IN UIT TREDDES

UIT

Juist, dit wordt een ernstig verhaal. Maar het zal kort zijn, en niet eens hevig.

Het gesprek stakte even, maar het deed er niets toe. Eigenlijk had het niets betekend wat ze tegen elkaar hadden gezegd, op weg van haar kamer naar het station. Er viel ook weinig meer te zeggen.

Het ws feitelijk alles zoo onwerkelijk. De aanleiding tot zijn reis was een futilliteit geweest. Ja, nu hij er goed over nadacht, kon het nauwelijks meer dan een samenloop van omstandigheden genoemd worden. Omstandigheden die hij voor zichzelf alleen op een dergelijke wijze gegroepeerd had dat hij een reisbureau was binnengestapt en een kaartje had gekocht voor de trein die twee uur later vertrok. Toen hij er eenmaal in zat, constateerde hij dat hij een dwaas was, en hij was er nog tevreden over bovendien.

Merkwaardig, maar hij had het gevoel dat die treinreis in een onmogelijk ver verleden moest liggen. Het was tien dagen geleden. „Waarom denk je” hoorde hij haar vragen. En daarna, zonder dat hij had geantwoord: „Het lijkt inderdaad net alsof mijn heele leven bestaat uit de laatste anderhalve week”.

De eerste dag al in het vreemde land was het gebeurd. Hij wist met zijn bonnen geen raad tegenover de winkeljuffrouw die in beleefde afwachting hem aankeek. Toen had zij, en niet de winkeljuffrouw, hem verteld hoe en wat. Zoo, zonder aanleiding. Zij zelf zou er ook geen verklaring voor hebben kunnen geven. En waarom had hij niet volstaan met een simpel bedankje? Er zijn momenten dat duizend mogelijkheden zich voordoen en dat je uitgerend die eene kiest.

„Je hebt gelijke wij zijn vroeg”.

Dikwijls schijnt het 't beste te zijn om maar het minst voor de hand liggende te doen. Het leven... Ach wat, al die zinnen de beginnen met: het leven — het leven lijkt wel iets op een

IN

Hebt U wel eens een thé-complet geconsumeerd? En hebt U dan wel eens juist dat heerlijke stukje kruimelige cake gemist bij dit „complet?”

Wie zegt mij hoe dergelijke kleinigheden U kunnen hinderen. Al bent U natuurlijk volstrekt niet materialistisch — hoe schraal leek U de kost — hoe weinig smaakvol — hoe onvolledig. Maar als U achteraf met den bediende afrekende, betaalde U toch één gulden vijftig — één gulden vijf en twintig voor Uw incompleet en vijf en twintig cent voor de vlotte bediening.

Misschien weet U het al. Kijkt U anders even in de kop van „De Spiegel”. Ik sta voortaan onder dit fraaie hoofd.

Het moet aandoenlijk geweest zijn voor den letterzetter, die mijn naam invoegde. Ik zie zijn anders zoo vaste handen trillen van ontroering. Ziet hoe hij nauwelijks dit constructieve werk kan verrichten. Maar dan ineens; daar is het, geheel en al. Daar zijn die letters, die weldra zullen vastroesten op hun plaats.

Ternauwernood weet hij, tengevolge van zijn verwarring „10 punts succes-letters” aan te slaan.

Als U nog eens een thé-complet nuttigt, rekent U er dan op, dat die cake er weer is.

A. J.

reisbureau. Je moet alleen maar op het idee komen dat je overal naar toe kaartjes kunt nemen. Maar de meeste menschen denken er eenvoudig niet aan.

„De trein gaat over twee minuten”.

Dit is wel het akeligste oogenblik. Dan draait hij de tourniquet door.

„De groeten aan je broer”.

„Tot ziens!”

„Tot ziens?”

De reis gaat verder.

G. M.



### UITTREDE.

Herinnert U zich nog, Mijnheer de H. R., dat wij samen geroten hebben van de oratorische gaven van „Mr. Smith” in „Washington”, een voortreffelijke Amerikaanse film? Herinnert U zich nog, Mijnheer de H. R., dat U zich eenige weken terug ten aanzien van in- en uitredes uitliet over het recht van den migrant om te schrijven, wat hij maar wilde? Welnu, Uw moeilijkste uur is aangebroken, want deze uitrede is van mij, U hebt me aan het woord gelaten en ik ben niet meer te stuiten, voor ik dat zelf wil. Kalmpjes en breeduit ga ik deze Spiegel nu eens vol schrijven; ik hoef me ook niets meer aan te trekken van de lezers want ik ga er toch uit; en het zal nog wel eenige dagen duren eer de bus van den Heer Oldeman verstoep is.

Ziezoo, mag ik nu de hoofdjes eens zien? Laat ik maar eens beginnen met een Zondagmorgen:



### ZONDAGMORGEN.

Moeizaam worstelen zich de eerste morgen geluiden omhoog door de frommelige hoop beddegoed; staan een oogenblik besluiteloos in de kamer en dringen dan door muren en plafonds als even zoovele waarschuwingen aan de juffrouw om mijnheers scheerwater en kopje koffie gereed te maken. Deemoedig gevolg gegeven hebbende aan deze tyrannie eischen van harer huurder wacht zij vol inwendige spanning de volgende grillen af van den student, die juist om elf uur de uitputtingen van den voorafgegane Vrijdagnacht te boven pleegt te komen.

Ziedaar een treffend beeld van de drukken-der-verhouding student—burgerij. Beseft gij wel, lezer, dat, ondanks de fraaie fraseologie der jaarverslagen, ondanks de, wellicht neerbuigende pogingen tot verbredering op groote feestelijkheden, ondanks Uw intieme omgang met Oude Jar, Piet Kompas en enkele andere uitzonderlijke studentenvrienden, ja zelfs ondanks de redevoeringen van den President der Sociëteit, deze zevenhonderd-jaar-oude-stadsbevolking onder U gebukt gaat als een Eskimovrouw onder haar ingekapselde zuigeling.

Zie hoe de klap van de voordeur des Zaterdagsmiddags omstreeks twee uur de poort ontgrendelt voor een zucht van verlichting en een glimlach op het gelaat van de juffrouw, en niet minder op dat van haar man, dochters, zonen, buren, vrienden en kennissen. Merk op, hoe om half drie het voorbij schieten van de laatste vuilwitte jassen in de richting van 't station binnenskamers een vroolijke bereddering verwekt, hoe ieder zich wast, kleedt en kamt en zijn mooiste automerken in zijn butter-hole wringt.

Voorzichtig als bevers na de jongtijd steeken dan de eerste, ervaren en krachtig gebouwde mannetjes hun hoofd om de hoek van de deur, met de reus in de lucht speurend naar de laatste teekenen van de gehate aanwezigheid der alummi. Ze treden dan geheel naar buiten, schrikken nog even van elkaar, vereenigen zich voorts onder gemompel „Delft aan de Delvenaren” en openen dan wijd hun huisdeuren.

Ongebreideld treden dan de zwakkere elementen in scharen naar buiten. Met ormisenbare teekenen van vreugde wenden fleurig uitgedoste jongens en meisjes, het meest werkzame deel der gemeenschap, zich enkele malen heen en terug in de bevrijderde zonneschijn, van achter de vitrages nageoogd door de welwillende blikken der moeders.

Weldra begeven zich allen op ordelijke wijze naar de traditioneele wandelgalerij de Klis, een puur genoegen scheppend in het heen en weer drentelen langs Peperstraat en Binnenwatersloot, genietend van het momentane bevrijdingsgevoel, dat in hen opstijgt als een verdrongen hondje na het doorrotten van het touwtje met de steen aan zijn poot: Een heele avond lang nemen ze de kans waar om met elkander te luieren, te keuvelen, te schertsen en te vrijen.

Den volgenden morgen vroeg heeft zich een andere opvatting van de vrijheid in den burger ontwikkeld.

Van negen tot half elf spoeden allen zich in stemmige kleedij kras door mekaar naar hun respectievelijke kerken. Om half twaalf of daaromtrent keert men peinzend huiswaarts gehuld in een wolk van waardigheid en sigarettenrook. Dan loopt ieder even bij ieder aan, gebruik makend van de gelegenheid dat men toch uit is en dat men meteen weer naar huis moet voor 't eten. Om één uur schijnt het een oogenblik of er een einde komt aan de benarde minderheidspositie der overblijvende studenten, als ze, door hun raamspleten turend, zoowaar niemand meer op straat zien. Doch juist als ze de trap afgesloten zijn en hun hand op den knop van de voordeur hebben gelegd, klinkt het nu reeds overmoedige kabaal der eerste, weer buitenkomende Delvenaren. Weldra ontstaat een zeer algemeen verbreid komen en gaan. En ieder heeft wel een zieke of een verre verwant te bezoeken, iets te vertellen of iets te toonen, zoodat alle factoren voor een levendig voetgangersverkeer aanwezig zijn. In volle driestheid aarzelt men niet meer aan auto's ongezeggelijk den weg te versperren en wee den student die zich op dit psychologisch moment uiterlijk kenbaar in hun midden vertoont. Ordertusschen legt het meergenoemde actiefste deel der menigte, het huwbare, de eerste kiemen hunner intrigues afspraken worden gemaakt, meer en meer spiegelt zich het sportieve blauw en bruin der broeken in kunstzijden meisjesbeenen.

Onmerkbaar nadert de avond en nu herhaalt zich als een persiflage het kras dooréénloopen der menschenmassa's. Maar vergis U niet: het doel is ditmaal de bioscoop. Dit offer aan de muzen vermag echter niet den levendigen omgang in de klis te stuiten en tot laat in den nacht ontwikkelen zich de die middag opgezette liefdespatronen.

Maar dan neemt toch, toepasselijk als een nachtkraak, deze geschiedenis der vrije volken een einde. Onafwendbaar, opdringend, als een leger van schimmen, arriveren met de laatste treinen de eerste terugkeerende studenten. Er vooral als des Maandagmorgens het station en de tram, als een dronkeman in zijn crisis, met gulpen tegelijk de jongemannen naar buiten spuwt, blijkt de heerschappij der autochtone bevolking krachteloos en ontwricht. Beseft Gij nu, lezer, den heldenmoed van den melkboer, die U dan goedenmorgen wenscht; zult gij nu de hand van Uwe hospita, die juist Uw kopje thee neerzette, aan Uw lippen drukken?

„Met vreugde heeft de Senaat kunnen constateren, dat het contact met de burgerij van Delft nog niet aan waarde heeft verloren.” (Almanak '47.)



Zegt U eens eerlijk, mijnheer de H.R., zoudt U dit vod opgenomen hebben als U het had kunnen weigeren? U ziet, waartoe een onvoorzichtige uitlating van verantwoordelijke personen kan leiden.

O ja, Tiwec, zeg eens aan Jan... enfin, dat kar. later wel! Ik zal van mijn macht geen misbruik maken!

Wat zal ik nu eens doen? Ik heb wei zin in een Anthologie uit mijn Oeuvre; meteen een goede voorbereiding voor de bijeenkomst van de Spiegelgemeenschap. Herinnert U zich, dat ik eens zes regels aan de Schouw bijgedragen heb, weliswaar de zes slechtste, maar 't was verder wel een goede Schouw, zei men. Ik heb het trouwens order alle hoofdjes geprobeerd en het nergens lang uitgehouden, zelfs niet onder „Technische Hoogeschool” in het eerste nummer van dit jaar.

Tja, Frans, weet je joutw plé nog wel, van dat kamertje? Nog riet de laatste, dunkt me; trouwens L. P. kon ook rare dingen schrijven, potverdorie, wat 'n gevig! Enfin, ik was met mezelf bezig; laat ik het kort maken, mijnheer de haer; we hebben samen ook wel eens een goed stukje geschreven, niet waar? Op dat déjeuner dinstoir ben ik wat trotsch geweest. Aardig trouwens, dat mijn naam er ook onder mocht.

Ik heb nu zeker wel een bladzij vol, is het niet? Ik heb anders nog een Redactioneeltje in de pen, luistert U maar:



Stelt U zich een oogenblik voor, lezer, dat U in militairen dienst bent.

Het is het eerste uur van den middag en U hebt om de een of andere reden niets te doen dan te digereeren. U meent in Uw digestie zekere climax waar te nemen en U rijst op als de trillende lucht in de zomerhitte. Kalm, want U hebt den tijd nog, richt U Uw schreden naar de latrines, maar allengs versnelt zich Uw gang, Uw schreden worden trippelpasjes en weldra bent U, waar U wezen moet.

In Uw haast echter vergeet U op te merken, wat U allang weet: dat de latrine, met zijn zes ingangen riant gelegen is aan den rand van Uw hoog gelegen legerplaats. De zes deuren staan open en vormen rauwelijks een belemmering om dit landschap in één blik te omvatten, maar U kijkt slechts naar dat hokje, dat U op dit moment het beste lijkt te passen.



Op gevaar af in moeilijkheden te geraken, wensch ik U een oogenblik te laten stilstaan om de gelegenheid te hebben voor Uw oog een aantal open deuren in te trappen en U zodoende te wijzen op het lardschap daarachter, op de prachtige contrasten van een rijpen roggeakker tegen een boschrand, van een skyline van sparretoppen tegen een blauwe lucht, van een lichtbruin paard met klingelende haam op een stoffigen landweg en om in U het gevoel op te roepen van een alles omvattend blik, alsof U stond boven het klein gewriemel daar in die trillende laagte.

De Corpbijbel is nog niet tesamen gezocht en nog niet uitgemaakt is, wat tot de apocriefe en wat tot de kanonieke boeken zal behooren. Maar zeker is, dat de tweede helft van het Herdenkingsnummer van de Spiegel onder de Profeten gerangschikt kan worden (open deur No. 1).

Het laatste artikel is als een periscoop, waarmee we telkens weer om den hoek van een vroegere periode kunnen kijken, waarmee we in de spiegel een klein maar helder beeld krijgen van de generatie vlak voor den oorlog, de generatie van het Jan-Klassen-spel.

Het komt me voor dat er iets veranderd is in het Corps (latrine No. 2). Niet dat het specifiek-Delftsche antagonisme: verantwoordelijkheidsbesef contra besef van al — bespottelijkheid, verloren is gegaan of dreigt te gaan.

Het wordt in vele kringen nog als essentiele waarheid beleefd. Maar tijdelijk komen we er niet aan toe, we staan op een lager niveau; op het niveau van reorganisatie en hergroepering; op het niveau dat eerst de materiele eischen eenigszins bevredigd moeten worden, eer de zuiver idealistische en academische gedachten weer op kunnen schieten als klapprozen op een spoor-dijk (latrine 3).

Alom zien we, dat studenten geen bevrediging vinden in de oude gezelligheidsverenigingen, dat ze hun beste krachten gaan geven aan de vreemdste groeperingen, met zeer on-Delftschen inhoud (latrine 4). Is dit juist?

De oorzaak is: onbevredigdheid met het Corps, wegens een vermeend gebrek aan opvoeding tot ingenieur in deze, juist deze wereld. Maar het probleem van deze wereld is: hoe komen we boven onze schep-ping, de techniek te staan? met als uit-vloeiing: hoe hergroeperen wij de horden, die dank zij de techniek, opgestaan zijn? (latrine 5).

Welnu, ik ben er haast, alleen latrine numero zes nog — wat wil het Corps anders dan door bespottelijkheidsbesef en verantwoordelijkheidsbesef aankweken het gevoel meester te zijn over Uw omstandigheden, over Uw werkring, over Uw techniek? Er weliswaar is het Corps tot nog toe in gebreke gebleven een uitweg te vinden voor het vraagstuk van de hergroepering der massa's nieuw aankomende studenten — een kleine, maar glasheldere

weerspiegeling van het groote vraagstuk — maar het Corps, dat zijt gij zelf en wat verhindert U om nu zelf een oplossing na te streven? Schreeuwt ook het Corps niet om die oplossing? Heeft niet menig Corpsslid U al een simpele weg aangewezen? En bent U niet met mij ervan overtuigd dat deze oplossing alleen kans op wel-slagen heeft door en vanuit het Corps?

Het probleem van de reorganisatie is het materiele plankier dat wij op moeten richten om weer op het oude niveau van onderlinge criticiek en daverende gezelligheid te kunnen komen. Het is de moeite waard, alleen reeds om te constateeren; nu, tegen het honderdjarig bestaan, als zijnde het belangrijkste wat er in ons Corps leeft.

Ik heb U gewaarschuwd, lezende stoelganger, zesmaal heeft mijn voet door de open deur heen een gat in den stank getrapt. Maar voor U ligt nu onweerstaanbaar het lokkende landschap. Nu ziet U over het kleine vuil heen, om U bewust te worden, voor het eerst wellicht, dat U kijkt naar het mooiste plekje in Uw omgeving. Nu kunt U weer de hand aan Uw broekriem leggen....

Nou, ik schei der mee uit, de rest moeten ze maar begrijpen; ik schrijf trouwens voor mijn: eigen lol. Neen, alleen met dat Redactioneel scheid ik uit; neen, ik moet in deze uittrede eerst nog iets dramatisch leggen, voor ik het moede hoofd buig.

Karel Ottocar, geef me de inktpot eens aan! Ik zou wel eens benieuwd zijn, mijnheer, hoeveel woorden ik al met al al geschreven heb, nu ik op het punt sta er uit te gaan. Ga ik er eigenlijk wel uit? Heeft de Senaat..... Dat begreep ik toen niet heelemaal. O god, ik zal al deze woorden toch niet voor niets hebben geschreven?

Kom, laat ik kalm blijven, ik had nog willen vertellen hoe ik aan mijn naam kwam,

dat vragen mijn lezers me soms wel eens. 't Gaat ze geen rate aan, dus zal ik trachten hen wat op den mouw te spelden (zie „Nomenclatuur voor Studenten“) blz. 351: vermurwen tot vertjoepie!)

In de dagen van Olim, toen Quondam regeerde over het rijk op Java, leefde er een slim Chinees, genaamd Tjong Fou Tsji. Hij was koopman en had het koopmanschap geleerd van zijn vader en die weer van zijn vader en zoo vervolgens langs de heele lange rij van voorvaders tot in de dynastie van Tao en zijn eerste minister Tat Twam Asi! Kortom, Tsji had geleerd niets te doen en te kijken naar wat de Javaan oogste van zijn sawah. Op een dag nu, dat weer de padi rijpte en lange bamboevezels gespannen waren met lappen en stukken papier tegen de glatiks etc., etc. Toen daalde een geest bij hem neder en blies hem zachtkens in de mouwen van zijn shantung jasje: „Voorwaar, Tsji, zijt gij niet een zoon uit het huis Tjong? Moet gij hier werkloos terneer zitten, terwijl de arme landman op oneconomische wijze zijn sawah uitmergelt? Voorwaar, was niet de stamvader van Uw geslacht Li, de Alwijze, de Landbouwkundig Ingenieur?“

U ziet, mijnheer de H.R., de causaliteit der naamgeving is onafwijselijk, het had best zoo kunnen zijn. — Heb ik blz. 2 al vol? — Maar stel je voor dat de Senaat me niet... dat ik nog... ik heb er geen zin in!; geen tijd voor, geloof ik; in elk geval, na wat ik nu geschreven heb, zou ik niet terug kunnen. Goede hemel, stel je voor!

Komaar, geen paniek, Li, je weet nog wel wat! Ja, maar het begint me nu toch een obsessie te worden; enfin, ik kort den tijd met nog wat te praten. Wist U, dat elke pagina, die ik volklad, vijftig gulden kost, f 50,—?

Wist U, dat U dat had kunnen voorkomen,

door zelf eens wat in te sturen? Neen, ik meen U niet, mijnheer de H.R., U, den lezer!

Wist U, dat er desondanks altijd copy te veel is, en papier te kort, onverantwoordelijk, niet? Nu, ik had ook niet verwacht, dat dit opgenomen zou worden; ik ben tenslotte geen H.R.

Wist U, dat in al mijn stukjes een der essentiele woorden de letter-combinatie l.i. bevat? Zoekt U maar op: paling (12—12—'45; blz. 3); politie (1—2—'46; blz. 12); Meliager (22—3—'46; blz. 5); voetbalinter-academiale (6—4—'46; blz. 4); lieveling (3—5—'46; blz. 4) enz, enz, enz.

Wist U, dat reeds in het eerste nummer van de 14e Jaargang de Redactie van de Spiegel van een merkwaardige proscopie blijk geeft, als zij een artikel accepteert van zekeren Li, dat dan ook aarmerkelijker beter is dan dat van Lu, hetgeen er onder staat?

Maar in Zotsnaam, mijnheer de H.R., ben ik er in of er uit? Wat móet is doen?

't Wordt me bang te moede. Heb ik blz. 3 al vol? Ik vrees toch dat ik de lijn van de advertenties niet haal. Dacht U wel? Ik weet trouwens haast niet meer wat ik zeggen moet. Misschien kan ik een paar mededeelingen bedenken: de heer H. C. G. Langemeyer heeft aan zijn voornemen, om uit de Redactie te treden, gevolg gegeven. Och gut, ik ben ook zoo zenuwachtig; dat ik nu op mijn oude dag ook rieuwe spelling moet schrijven. Ik zou zeggen: verscheurt U het maar, dan begin ik opnieuw! Of zou ik liever (daar hebt U die ellendige li-combinatie alweer) nog even wachten; enfin, het wordt nu weer wat beter, mits ik maar dicht bij de deur mag zitten. Zou ik den rieuwen Redacteuren eens mogen vertellen... O, god, daar komt het weer.... Houd me niet tegen!! Ik wil er uit, ik wil eruit, ik wil eruit!!! L. I.



### Intrede.

Dartel dringt het voorjaarslicht door het geopende raam naar binnen en hecht zich aan alles wat het op zijn weg ontmoet: muren, stoelen, allerhande papieren op tafel, het lijmpotje en mijn gezicht waarvan de halftoegeknepen oogen tusschen en door de verlichte rookbanen turen, als was daar achter iets heel bijzonders te zien. Jammer voor U, lezer, dat Ge niet zit, daar waar ik zit, al zouden Uw oogen, verblind door het felle zonlicht, den eersten tijd ongetwijfeld niets kunnen onderscheiden dan de grijze rooksluizen die door het redactiekamertje dwalen en dan hun weg daarbuiten zoeken, als klimop langs de muren omhoog kringelend.

Maar ik zit hier al geruim tijd en mijn oogen, die het daglicht bereids vergaten, zijn strak gericht op het kleine figuurtje, daar op het bovenblad van het kastje. Ofschoon het zich als een silhouet tegen de lichte raamopening afsteekt, kan ik duidelijk zijn gelaatstreken en zijn roodgroene pakje zien. Doch meer nog dan mijn blik worden mijn ooren geboeid door de verhalen, eindeloos en boeiend die het Zotje als goudstukken van wijsheid en menschenkennis van zijn lippen doet rollen: voor hem op den grond ligt al een schat, die geen sterveling ooit zou weten bijeen te garen.

Soms klinkt zijn scherp schaterlachje hoog op en de belletjes aan zijn muts die anders hangen te doezelen beginnen verschrikt te rinkelen; zijn beentjes die in de lade bengelen, trappen dan tegen den rand daarvan en zijn vingertjes klemmen zich vaster in de gleuf. Dan weer laat het mij poppetjes zien die het altijd van zijn zwerftochten meebrengt, het zijn de afgietsels van menschen, die het op zijn weg ontmoet. Om en om draait het ze voor zijn oogen en dan haalt het er tot mijn verrassing zoo het schilletje af, het pelt de poppetjes als pinda's, alleen bij weerbarstige schilletjes neemt het een aardappelschilmesje. Sommige poppetjes zien er nu heel anders uit, ik heb het zelf ook geprobeerd doch in mijn onhandigheid een exemplaar pardoes fijn geknepen.

Ik vraag het Zotje wat het met de gepelde poppetjes doet en krijg als antwoord dat het soms tracht er iets aan te veranderen en dan vloeien de beschrijvingen van zulke afschuwelijke martelingen in mijn ooren dat ik gauw over wat anders begin.

Maar dat lukt zo maar niet, het levendige mannetje is vol van zijn poppetjes en praat aan een stuk door, hoe het soms vertwijfeld de heele rommel in de lade kan gooien en vloeken

van nijd of hoe het mistroostig in een hoekje kan zitten peinzen en slechts van tijd tot tijd ..... ag ..... zeggen.

Ik luister nu met een half oor en snuffel zelf wat in de lade rond. „Wat is dit voor een?“ vraag ik, op goed geluk een liliputter opnemend..... De diagnose laat geen moment op zich wachten, „overhaast oordeel.....“ zegt het Zotje slechts en babbelt verder..... Ge haalt Uw schouders op, lezer? Maar Ge zoudt het zelf kunnen zijn, heusch, ik zal het U bewijzen. Wat zegt U b.v. van het volgende fragment:

..... en het licht van de jonge lentedag ('t gaat over een dag als vandaag) waarvan men om zoo te zeggen de geur kon opsnuiven, speelde vroolijk over het levenlooze gelaat van den man die daar half opgericht tegen den treinwand zat. Uit de gapende wonde aan zijn achterhoofd kwam bloed, dat zich overigens als een groote vlek heelemaal niet boosaardig afteekende tegen de rood-pluche bekleding van de coupé. Behalve de levenlooze bevonden zich nog twee menschen in het compartiment: een man van middelbare leeftijd, die in stille contemplatie de revolver in zijn rechterhand beschouwde en een meisje, eveneens tamelijk in zichzelf gekeerd dat naar buiten staaarde. Aan de kleeren van het slachtoffer en het feit dat allerlei witte muizen, konijnen e.d. door de coupé marcheerden kon men afleiden, dat de wereld pas een waarschijnlijk bekwaam goochelaar armer was geworden. Inderdaad.....- Genoeg hierover.

Natuurlijk lezer heeft U Uw oordeel klaar nietwaar: een driehoeksverhouding, een twist en de revolver maakte er een eind aan. Als U er niet zoo over denkt hoeft U niet verder te lezen, maar U direct een cursus voor gevorderden nemen. Anders dit: De man met de revolver had niemand vermoord, maar hij ging het doen en dat hield zijn gedachten zoo bezig, dat hij niets merkte, evenmin als het stokdoove meisje. En de goochelaar was over een konijn gestruikeld en met zijn hoofd ongelukkig tegen een asbakje gekomen, dat hij in de gauwigheid niet meer uit den weg had kunnen tooveren. Dit had U kunnen weten, want de gapende wonde van een asbakje ziet er anders uit dan die van een kogel. Het Zotje zou deze situatie direct doorzien hebben; het heeft nu de kamer verlaten en terwijl ik in de blauwe lentelucht opkijk, neem ik me voor te trachten het mannetje te troosten in zijn oogenblikken van terneergeslagenheid, als het prevelt zijn

AG.....





100 Jaren Societeit „Phoenix”.

door Anonymus \*).

Een aardig boekje in blauwe band verlicht met vele afbeeldingen, enkele origineele en oude lijnclichés en een paar goede, sommige zelfs zeer goede raster clichés.

Deze laatste zijn wat de afbeeldingen betreft de eenige persoonlijke noot en verdienen de volle aandacht. Hier wordt voor het eerst getracht de sfeer en stemming op de „Phoenix” in beeld te brengen. Waarlijk een poging ter navolging voor de Almanak, brekend met de traditie van „altijd lollig zijn.”

De geschreven inhoud heeft ter vermindering van een drooge opsomming der feiten zijn vorm gekregen in het z.g. tusschenschriftsysteem, hetgeen frisch aandoet. Vele tusschenschriften zijn zelfs zeer smakelijk en geven den indruk een juist beeld te zijn van studenten en hun Societeit in vroeger jaren. Jammer dat de grondtekst wat ongelijk van vorm is, te veel uitwijkt op bepaalde punten, andere volkomen onaangeroerd laat. Een poging bijvoorbeeld om enkele mores op te sporen en te verhalen is zelfs niet ondernomen, andere interessante punten zijn eveneens niet te berde gebracht. En wel het ontstaan der Societeit niet uiterlijk maar innerlijk is uit het werkje niet te begrijpen. Misschien dat een zekere schroom de feiten te openbaren hier een groote rol heeft gespeeld, toch zou het vooral voor jongere jaars zeer instructief zijn iets hierover te vernemen.

Bloemen Bertha's gedicht is frisch en op de man af en doet smakelijk aan tusschen de drooge opsomming van de hoeveelheid bandjes van de bibliotheek en de berekening over de lengte der gestolen bandjes.

Het verslag van de herstel commissie stelt de oud-leden in een gunstig daglicht. Al is het nog benodigde bedrag niet gering.

Melis Stoke staat niet aan mij ter beoordeeling, het vers is reeds oud doch even juist en raak als het nu is en zal zijn.

Een stemmingstukje „De Haard” kan beter overgeslagen worden tenzij het als grap bedoeld is, gekunsteld van woordkeus en vol valsche schijn heeft het bij mij slechts een hartelijke lach gewekt. Behalve het opschrift doet niets denken aan de haard op een stille avond; wel het begin van een stui-versroman: „De moord in de haard” door Malloot.

Over „Donderjool” en „Het vest van den Vogel,” kan ik kort zijn, beide hebben het praedicaat goed, zij het uit verschillend standpunt bekeken.

„De Vogel Phoenix” is uitstekend, hiervoor verwijs ik naar mijn critiek „Tijdgenooten van Nuystenbrije de Zem” uitgave „de Spiegel.”

Pali is smakelijk, „klachten door de eeuwen heen” is zeer smakelijk, naamlijst van Oud Commissarissen is onsmakelijk, in een dergelijk werk. Al met al een leuk werkje voor de huisgenooten.

B. S.

\*) niet in de handel.

## VERVOLG 2-JAARSNUMMER

Als in een roes liep hij voort. Nauwelijks zag hij zijn omgeving. Het heen en weer loopen der menschen, de claxons van de auto's en het schrille piepen van de tram in den bocht konden hem niet wakker schudden. Achteloos voor dat alles liep hij door. Dan stootte hij tegen den één dan tegen den ander. Hij paste echter zorgvuldig op dat de bloemen die hij bij zich had niets te verduren kregen. Opmerkingen als lomperd of onbeschoft, die hem venijnig naar het hoofd werden geworpen ving hij niet eens op. Zijn geheele wezen was op iets gericht, iets waar hij voortdurend aan dacht, dat zijn beenen deed voortgaan, dat zijn adem deed stokken en zijn bloed naar zijn hoofd deed stijgen, dat enerveerend werkte, dat hem steeds sneller, steeds sneller liet gaan. Af en toe ging zijn hand in zijn zak, waarin hij het doosje wist met de beide ringen. Met hoeveel aandacht en zorg had hij deze niet uitgezocht. Hij was er nu van overtuigd dat ook zij ze mooi zou vinden. Hindernissen van menschen duwde hij bruut weg. Tenslotte begon hij hard te loopen. Steeds feller liep hij door de menschen heen, nu volkomen gespannen, niets

hoorend of voelend, als een kat die zijn prooi besluipt. Plotseling veranderde zijn houding. Hij scheen zichzelf overwonnen te hebben. Hij bedwong zijn harde loopen, alhoewel de spanning nog niet van zijn gezicht was. Hij voelde aan zijn das trok hem recht, streek zijn haar glad en veegde over zijn broek. Hij scheen zich nauwelijks te kunnen beheerschen. Toch maakte hij een iets kalmere indruk.

Hij scheen nu toch gekomen te zijn waar hij wilde wezen. Voor het hooge patriciershuis bleef hij staan, keek aarzelend naar boven, toen naar de bel en trok er zenuwachtig aan. Zacht kwamen de in het dikke tapijt gedempte voetstappen van de bediende nader. Hij kuchte nog even. Toen ging de deur open.

„Is Jufvrouw Adèle thuis?”

„Ik zal even voor U kijken, komt U binnen.”

De populaire pijnlijke minuut verliep, waarin hij zijn das vele malen verplaatste. Hij kon alleen nog maar heen en weer loopen van de paraplubak naar de kapstok, heen en weer, steeds weer. Het was om gek te worden.

Eindelijk daar was de bediende weer.

„Jufvrouw Adèle wacht U in de kleine salon boven. U weet de weg zeker wel?”

Een haastig ja en weg was hij, half rennend half struikelend de trap opgelopen, als zetten hem de verbaasde blikken van de bediende hem tot grootere spoed aan. Daar was hij er. Nu nog even beheerscht zijn. Hij klopte nerveus, eerst te zacht toen te hard, en nauwelijks kon hij op haar „Binnen” wachten. Hij schoof naar binnen en zocht haar met de oogen. Daar zat zij, hoe mooi was zij. Aarzelend kwam hij nader.

Nu moest hij het zeggen, wat hij al zoo lang op de lippen had gehad. Niet zooals op de film, niet te teatraal. Gewoon heel eenvoudig vertellen van zijn gevoelens voor haar, van zijn liefde voor haar. Waarom kon hij nu de juiste woorden niet vinden, daarnet wist hij ze nog zoo goed. Waarom werd hij plotseling zoo duizelig en stotterde hij zoo?

„Karel, ik geloof dat je mij iets te vertellen hebt, kom nu gezellig naast mij zitten.”

En toen begon hij.

J. v. HAASTERT.



Het klinkt teeder

Dag Meeder!

Hij is overleden,

De Redactie deelt mede:

Zijn voornaam voornemen

G. H. W. mee te nemen

Heeft de Weledelgeboren

Zijn speldje verloren.

En daarna verheven

Gevolg gegeven.

Wat geeft het zijn hart

Met hoorn te verharden

Het versterven mij smart

Van d'oude garde.



Vrijdag 18 April werd het stemmige interieur van de Aula der Technische Hoogeschool opgeschrikt door een inleiding en debat over het onderwerp „democratie en communisme.” De Heer J. Hoogkarspel, Kamerlid, sprak voor een matig bezette zaal, die zeker voller had kunnen zijn en verdedigde een vijftal stellingen, welke men kan vinden in het Apollo-nummer.

De inleider stak van wal met de probleemstelling: het vinden van het evenwicht tusschen individueele vrijheid en gemeenschapsgebondenheid. Terecht hekelde hij de oplossing van het probleem zooals die in Amerika bestaat, waar ongelooflijke economische excessen voorkomen en de juridische gelijkheid, die de Fransche Revolutie ons bracht hiertegen geen waarborg bleek te kunnen zijn.

Aldus rondwalend tusschen de gedachtenruïnes der Amerikaanse democratie ziet de inleider als eenige uitweg een maatschappelijke ontwikkeling die loopt over socialisme en communisme naar een zeker eind-Utopia. Hij verdedigde daarbij de dictatuur, die momenteel in het meest communistisch georiënteerde land, Rusland, heerscht als zijnde van tijdelijken aard. Rusland is n.l. in oorlog, een politieke oorlog met het Westen en de dictatuur kan pas verdwijnen, zoodra de thans zoo scherp afgeteekende belangentegenstellingen de stabiliteit van de communistische samenleving niet meer dreigen te verstoren. Bovendien zou Rusland's dictatuur een dictatuur van de groote groep der boeren en arbeiders zijn en niet een dictatuur van één persoon, zooals dat bij het nationaal-socialisme het geval geweest is, volgens den Heer Hoogkarspel. Hij beschouwde overigens de samenleving in Rusland nog als een socialistische overgangsvorm, gezien het feit, dat nog steeds beloofd wordt naar prestatie, niet naar behoefte.

Uiteraard ontbrak het niet aan critiek van de zijde van het auditorium. Al dadelijk bleek dat de omschrijving van het begrip democratie, door den inleider zelf als noodzakelijk gequalificeerd in zijn betoog niet duidelijk naar voren was gekomen. Verder gaven zoowel het communisme zelf als de maatschappelijke toestanden in Rusland aanleiding tot gedachtenwisseling.

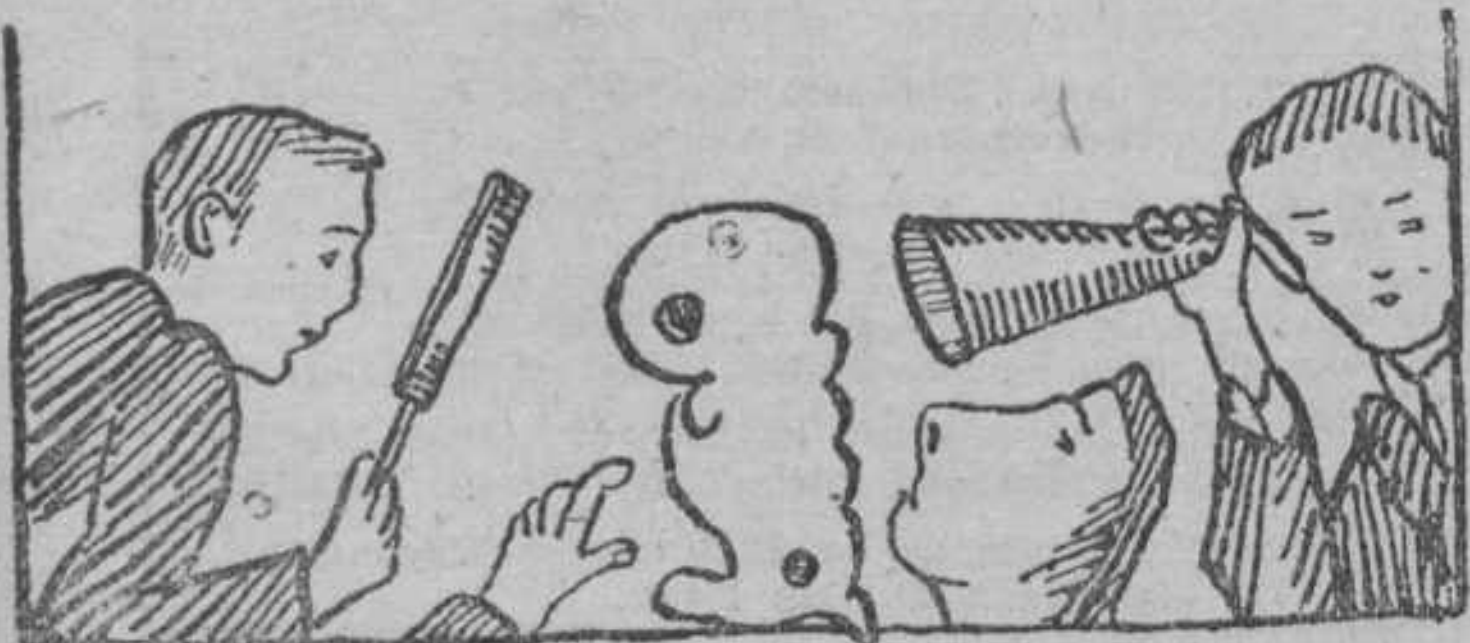
De inleider gaf trouwens toe dat de toepassing van het communisme in Rusland verre van ideaal was. Terecht werd ook opgemerkt dat kapitalistische excessen nog op andere wijzen b.v. met coöperatieve systemen te bestrijden zijn.

Uit het antwoord van den Heer Hoogkarspel kwamen geen nieuwe gezichtspunten naar voren, ten aanzien van de door hem voorgestane politiek gaf hij blijk van een rijkelijk optimistische houding wat betreft het menselijk karakter van den doorsnee staatsburger.

Jammer ook, dat hij zich liet verleiden een enkelen spreker te interrumpen voor deze geheel was uitgesproken. Zijn voordracht was echter spontaan en overtuigd, hetgeen dan ook zijn weerklank vond in een welgemeend applaus.

Het debat-karakter bleef dezen avond gelukkig goed gehandhaafd, al spreekt het vanzelf, dat de behandeling van dit onderwerp in het milieu der D.S.D.C. stof moest doen opwaaien.

A. G.



De Senaat maakt bekend, dat hij op Vrijdag 11 April j.l. de Heeren G. ALBERDA en A. J. KEMPEES,

geïnstalleerd heeft tot leden van de Commissie tot Redactie van het Officieel Orgaan van het Delftsch Studenten Corps „De Spiegel”, waardoor de Comm. tot R. de volgende samenstelling heeft gekregen:

H. SALM,	H. R.
F. P. VAN GRONINGEN,	Wvd Griffier.
H. E. WESTENBERG,	Redacteurs.
P. CROOKEWIT,	
N. L. PRAK,	
G. ALBERDA,	
A. J. KEMPEES,	

Namens den Senaat,  
B. W. VAN DER VLUGT,  
Secretaris.



Nieuw aangeschafte en geschonken werken.

#### I. Nederlandsche Schrijvers.

B. Aafjes — Maria Sibylla Merian.  
G. Achterberg — Cryptogamen.  
L. Huizinga — De zevende dag.  
E. du Perron — Cahiers van een Lezer.  
A. Verwey — Inleiding tot de nieuwe Nederlandsche dichtkunst (1880—1900).  
J. W. F. Werumeus Buning — Bacchus met twee aangezichten.

#### II. Fransche Schrijvers.

Colette — La Femme cachée.  
Diderot — La religieuse.  
G. Duhamel — Discours aux nuages.  
J. P. Sartre — L'âge de Maison.  
J. P. Sartre — Le sursis.

#### III. Engelsche Schrijvers.

N. Balchin — Mine own executioner.  
J. Conrad — The mirror of the sea.  
P. Gibbs — The hidden city.  
A. Koestler — Thieves in the night.  
A. Looke Langley — Alion in the streets.  
W. Somerset Maughan — The razors edge.  
J. Steinbeck — The long Valley.  
E. Waugh — Brideshead revisited.  
E. Waugh — A handful of dust.  
V. Woolf — A room of one's own.

#### V. Vertaalde werken.

N. Gogolj — Het portret.  
VI. Geschiedenis en levensbeschrijvingen.  
R. Aldington — Wellington.  
Cpt H. C. Butcher — Three years with Eisenhower.  
R. Hillary — Falling through space.  
A. Moorehaed — Montgomery.  
S. Tadeusz Norwid — Het land zonder Quisling.

#### VII. Land- en volkenkunde.

Anoniem — Rotterdam de poort van Europa.

#### VIII. Sociale wetenschappen.

M. Straight — Make this the last war.

#### IX. Techniek.

C. Kramers — De moutwijnindustrie te Schiedam.

#### X. Wijsbegeerte.

Dr H. Hackmann — Chinesche wijsgeeren I en II.



### D.S.M.G. „Apollo“.

Het Bestuur van het D.S.M.G. „Apollo“ deelt mede, dat het voornemens is Dinsdag 6 Mei een kamermuziekavond te be- leggen in de Bovenetzaal der Societeit „Phoenix“.

Hoewel deze avond officieus zal zijn wenscht het Bestuur op de belangrijkheid hiervan te wijzen, daar het bedoeling is hieruit een programma samen te stellen, waarmede het gezelschap voor zieken zal kunnen optreden. Het Bestuur zal gaarne zien dat in het kader der voorbereidingen een veelvuldig gebruik zal worden gemaakt van de Bibliotheek en de vleugel in het Bouwkundegebouw.

Verder brengt het Bestuur onder de aandacht der leden dat het zich voorstelt een orkestwerk voor kleine bezetting (b.v. een concert van Bach) in te studeeren, wanneer een voldoende aantal leden in hun ontembaar enthousiasme nog tijd zullen vinden hieraan mee te doen. Zij kunnen hiertoe inschrijven op een intekenlijst in de hal der Societeit.

Ook doet het Bestuur een dringend beroep op die violisten, die ook maar eenigzins in staat zijn de hand te leggen op een altviool, dit instrument te gaan bespelen om het groote gebrek aan altisten te ondervangen.

Er zij nog vermeld dat een celpartij van Brahms, Elgar en Roussel vermist wordt.

De cellisten worden nogmaals dringend verzocht thuis bij hun muziek te kijken en in hun geheugen na te gaan waar deze partijen kunnen zijn gebleven. Ook ieder ander die een tip zou kunnen geven make hier direct werk van.

Namens het Bestuur,  
P. H. CUPERUS,  
(Bibliothecaris).

### Delftsche Studenten Debating Club.

Dinsdagavond 29 April om 8 uur zal de Heer P. C. Viets in de Aula der T.H. de volgende stellingen verdedigen:

1. Voor problemen welke niet studie- of studentenaangelegenheden betreffen, dient niet naar een oplossing gestreefd te worden door middel van studentenorganisaties als zoodanig, doch door de daartoe geschikte algemeene organisaties.
2. Het probleem Duitsland heeft een specifieke studenten zijde.
3. Bij het zoeken naar contact dient niet het individuele politieke verleden doorslaggevend te zijn.
4. Materieele steun is ten allen tijde en vrije studentenwisseling althans voorloopig ongewenscht.
5. Vereenigingen welke de bestudeering van politieke problemen ten doel hebben moeten steeds het karakter van een dispuut behouden.
6. Optreden naar buiten, en het ontwikkelen van zoodanige activiteiten dat het lidmaatschap van een andere vereeniging daardoor onmogelijk wordt, is onjuist.

Gezien het actueele belang van de te behandelen onderwerpen, Politiek in studentenwereld en het probleem Duitsland verwacht het Bestuur veel belangstelling voor dezen avond, temeer daar deze opengesteld is voor alle ingeschrevenen van de T.H.

Namens het Bestuur,  
P. J. MUYSKEN,  
Secretaris.

### D.S.L.T.C.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Lawn-Tennis Club maakt bekend, dat het zijn Voorjaars-tournooi hoopt te houden op 1 en 2 Mei a.s.

Gezien het belangrijke, komende seizoen voor Delft (Interacademiale, tour naar Engeland) verwacht het Bestuur een groote belangstelling voor deze wedstrijden, uit de resultaten waarvan een ranglijst opgesteld zal worden.

Tot Dinsdag 29 April is gelegenheid tot inschrijven.

Namens het Bestuur v. d. D.S.L.T.C.,  
P. BÖCK, Secretaris.

## HEINEKENS BIEREN

Overal en Bovenal

Hoofdagentschap: J. T. POST

VROUWJUTTELAND 4 DELFT - TELEFOON 92

Voor  
Fotograaf...

## Reijken

TELEFOON 1765  
KOORNMARKT 72

## „OMEUFA“

### SOCIETEITS INTERIEUR

Adres: Choorstraat 28  
Telef. 2382 - Delft

### Advertenties

voor „DE SPIEGEL“  
kunt U opgeven

OUDE DELFT 66a  
Telefoon 1420



Stoomblekerij  
Chemische Wasscherij

## „OZON“

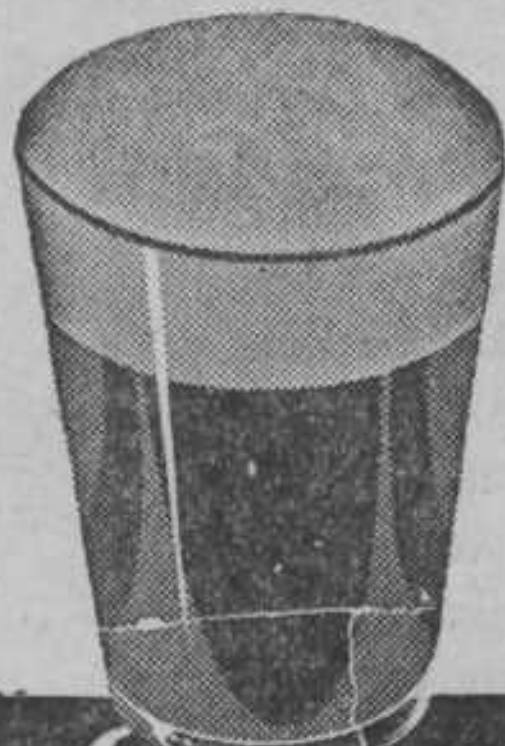
Telefoon 778462  
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

## OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

## DE KUYPER



'n vorstelijk  
glas bier



## Oranjeboom

### REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica,  
Paulus Buysstraat 40, Den Haag.

Dr J. Deknatel, Wiskunde voor P<sub>1</sub> en P<sub>2</sub>,  
Botaniestraat 10, Delft

H. A. Lauwerier, Wiskunde voor P<sub>1</sub> en P<sub>2</sub>,  
Lindestraat 2, Den Haag.

Ir F. Algie, Mechanica en Electrotechniek.  
Westerlookade 16a, Voorburg, Tel. 779092 (Den Haag).

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk.,  
Theor. v. Maxw. v. Blankenburgstr. 17, Den Haag. T 335740.

Ir B. Groeneveld, Wiskunde en Theoretische Mechanica.  
Sportlaan 65, Den Haag.